

Sygn. akt: X C 247/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Sadowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **M. F.**

przeciwko (...) **Bank S.A. w W.**

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) Bank S.A. w W. na rzecz powoda M. F. kwotę 5.640,14 zł (słownie: pięć tysięcy sześćset czterdzieści złotych i czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 217 zł (słownie: dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X C 247/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2019 roku, powód M. F. wniósł o zasądzenie od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.640,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2018 r. i kosztami procesu. Wskazał, że A. J., który przelał na powoda w drodze umowy cesji wierzytelność dochodzoną pozwem, zawarł z pozwaną umowę kredytu na kwotę 51.102,98 zł na okres 120 miesięcy. Kwota prowizji została określona na kwotę 7.869,86 zł. Zdaniem powoda, biorąc pod uwagę fakt, iż kredyt został spłacony 26 listopada 2018 r., prowizja winna zostać rozliczona proporcjonalnie do czasu trwania kredytu – całkowity koszt prowizji winien wynieść 2.229,72 zł (7.869,86/120 miesięcy x 34 miesiące), natomiast pozostała kwota tj. 5.640,14 zł, winna zostać zwrócona.

W dniu 8 stycznia 2020 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od nakazu zapłaty sprzeciw wniosła pozwana, domagając się oddalenia powództwa w całości. Pozwana kwestionowała ważność umowy cesji wierzytelności między A. J. a M. F.. Wskazała, że w niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek do proporcjonalnego obniżenia kwoty prowizji z uwagi na przedterminową spłatę pożyczki. W ocenie

pozwanej, prowizja stanowi koszt związany z jednorazowymi czynnościami lub usługami wykonywanymi przez pozwanego w związku z udzieleniem pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje

W dniu 30 grudnia 2015 roku A. J. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu konsolidacyjnego o numerze (...). Kredyt miał być spłacony w 120 równych ratach.

dowód: okoliczność bezsporna, a ponadto umowa pożyczki – k. 11-14

W dniu 26 listopada 2019 r. A. J. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki nr (...) a uzyskane z niej środki zostały przeznaczone na spłatę kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 30 grudnia 2015 r.

dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 15-21

W dniu 23 października 2019 r. A. J. zawarł z M. F. umowę cesji wierzytelności w postaci roszczenia o zwrot prowizji za udzielenie kredytu przez (...) Bank S.A. z dnia 30 grudnia 2015 r. o numerze (...)

dowód: umowa cesji – k. 22

Pismem z dnia 28 października 2019 r., M. F. wezwał (...) Bank S.A. do zapłaty m.in. kwoty 5.640,14 zł z tytułu nierozliczonej prowizji.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 24 – 28,

Sąd zważył, co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Sąd dał im wiarę w całości, jako że tworzyły spójny obraz okoliczności niniejszej sprawy. Korespondowały one także z rzeczowym stanowiskiem strony powodowej.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 993) stanowi w art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (...).

W ocenie Sądu, w oparciu o przedłożone dokumenty, roszczenie powoda zostało należycie udowodnione w myśl art. 6 k.c.

W ocenie Sądu, za chybiony należy uznać argument sugerujący niewykazanie przejścia wierzytelności na powoda. M. F. przedłożył bowiem umowę cesji szczegółowo określonej wierzytelności, podpisaną przez powoda oraz A. J.. Okoliczność ceny zakupu dochodzonej wierzytelności nie wpływa w żaden sposób na jej ważność, jest to kwestią woli stron.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Przepis ten dotyczy wszelkich świadczeń wchodzących w skład całkowitego kosztu kredytu m.in. odsetek, prowizji, kosztów usług dodatkowych (art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim).

Prawodawca unijny w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE przyjął, że konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy. W art. 3 pkt g dyrektywy 2008/48/WE wskazano, że "całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta" oznacza wszystkie koszty łącznie z odsetkami, prowizjami, podatkami oraz wszelkimi innymi opłatami, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, które to koszty znane są kredytodawcy, z wyjątkiem kosztów notarialnych.

W uchwale z dnia 12 grudnia 2019 r., III CZP 45/19, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu. Sąd Najwyższy wskazał, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18 (...) sp. z o.o. przeciwko S. (...) F. S., (...) Bank S.A. oraz (...) S.A., dokonując wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/48/WE wskazał, że przepis ten należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. W ocenie (...) skuteczność prawa konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu byłaby osłabiona, gdyby obniżenie kredytu mogło ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależne od okresu obowiązywania umowy, wysokość i podział kosztów są określane jednostronnie przez bank, a rozliczenie kosztów może obejmować pewną marżę zysku. Według (...) interesy kredytodawcy są uwzględniane w drodze, po pierwsze, art. 16 ust. 2 dyrektywy (...), który przewiduje prawo kredytodawcy do otrzymania rekompensaty za ewentualne koszty bezpośrednio związane z przedterminową spłatą kredytu, oraz po drugie, art. 16 ust. 4 tej dyrektywy, który przyznaje państwom członkowskim dodatkową możliwość zapewnienia, aby rekompensata była dostosowana do warunków kredytu i warunków rynkowych dla ochrony interesów kredytodawcy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, stwierdzić należy, że nietrafnie pozwana argumentowała, iż prowizja, będąca wynagrodzeniem za jednorazowe czynności związane z udzieleniem pożyczki, nie ulega obniżeniu.

Nie ma przy tym znaczenia, że powód występujący z roszczeniem jest przedsiębiorcą. Powód nabył wierzycelność w drodze cesji od konsumenta – pożyczkobiorcy. Przyjmując za trafne przywołane wyżej stanowisko (...), należy mieć na względzie istotę roszczenia i z jakiego rodzaju umową jest ono związane (w niniejszej sprawie – z umową pożyczki zawartej przez Bank z konsumentem). Nie sposób zatem zgodzić się z pozwaną, że wykładnia dokonana w przywołanym wyżej wyroku (...) nie będzie miała zastosowania w niniejszej sprawie. Brak jest przy tym podstaw do uznania, że wystąpienie przez powoda (będącego przedsiębiorcą) z przedmiotowym roszczeniem nie powinno podlegać ochronie na podstawie art. 5 k.c.

Warto również wskazać, że nawet gdyby przyjąć, że na podstawie art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim nie ulega obniżeniu prowizja stanowiąca wynagrodzenie za jednorazowe czynności związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, to w niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania, że naliczona przez Bank prowizja stanowiła właśnie tego rodzaju wynagrodzenie. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie wynika, że prowizja została naliczona jedynie za samo dokonanie czynności bankowej tj. postawienie środków pieniężnych do dyspozycji pożyczkobiorcy i nie była zależna od okresu, na jaki umowa pożyczki została zawarta.

Pozwana nie wskazała, że przyjęta przez powoda metoda liniowa nie jest metodą prawidłową. W związku z tym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do kwestionowania przyjętej przez powoda metody wyliczenia prowizji podlegającej zwrotowi.

W niniejszej sprawie, kredyt został zawarty na 120 miesięcy – zatem miesięczny koszt prowizji wynosi 65,58 zł (7.869,86 zł/120 miesięcy). Kredyt został spłacony po 34 miesiącach, dlatego też prowizja należna pozwanej wyniosła 2.229,72 zł (65,58 zł x 34 miesięcy). W związku z tym, pozwana winna zwrócić powodowi pozostałą kwotę prowizji tj. 5.640,14 (7.869,86 zł – 2.229,72 zł).

Zgodnie z art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim, kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. W niniejszej sprawie pożyczka została spłacona w dniu 26 listopada 2018 r., dlatego też zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Należy przy tym zwrócić uwagę, że nie jest trafne stanowisko pozwanej, że przywołany art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej. Art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE, stanowi, że w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w swoim prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie. Kwestia terminu rozliczenia się z kredytu nie została uregulowana w wyżej wymienionej dyrektywie (nie była objęta jej zakresem), nie można zatem uznać, że przepis art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim odbiega od przepisów prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 k.p.c., zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu złożyły się: 400 zł – opłata od pozwu, 1800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa.